

Arrest

nr. 66 749 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 10 januari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 11 januari 2011.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken en uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker al werd geregistreerd in Polen op 2 december 2009.

Op 11 mei 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 12 mei 2011 wordt een medisch onderzoek uitgevoerd naar de leeftijd van verzoeker. Daaruit blijkt dat verzoeker op 12 mei 2011 een geschatte leeftijd heeft van 21 jaar met een standaarddeviatie van 1, 7 jaar.

De Poolse autoriteiten stemmen op 15 juni 2011 in met de terugname van verzoeker.

Op 13 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. M.

geboren te J. , op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 10.01.2011 is aangekomen in België. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in "J" op 31.12.199. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Betrokkene werd op 11.01.2011 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ uitte op 11.01.2011 twijfels aangaande de leeftijd van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 11.01.2011 blijkt dat betrokkene op 02.12.2009 asiel heeft aangevraagd in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 15.06.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.06.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat hij wel in verschillende landen zou zijn aangehouden. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 11.01.2011 en verklaarde vervolgens dat het mogelijk is dat er vingerafdrukken uit Polen zijn en dat hij daar zeven maanden in een gesloten centrum verbleef. Betrokkene stelde dat er geen Afghaanse tolk was, enkel een tolk die Hindu sprak. Betrokkene verklaarde dat hij nadien naar een Afghaanse consul in Polen werd gebracht en dat hij daar iets moest tekenen en dat hij moest zeggen dat hij in Polen zou blijven zodat hij niet zou teruggestuurd worden naar Afghanistan. Betrokkene verklaarde dat hij dan in Polen wilde blijven. Betrokkene verklaarde dat hij 22 maanden geleden met de auto van Afghanistan naar Iran reisde en van daaruit met de auto en de boot naar Griekenland. Daar zou hij ongeveer drie maanden verbleven hebben. Vervolgens zou hij met de bus naar Polen gereisd zijn waar hij in 2009 aankwam en asiel vroeg. Betrokkene verklaarde een veertiental maanden in Polen verbleven te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij de eerste zeven maanden in een gesloten centrum verbleef en vervolgens zeven maanden op een andere plaats, maar niet in een centrum. Betrokkene stelt dat hij niet weet of er een besluit over zijn asielaanvraag is genomen. Begin 2001 zou betrokkene vanuit Polen met de vrachtwagen naar België gereisd zijn waar hij op 10.01.2011 zou zijn aangekomen en op 11.01.2011 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene verklaarde leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag, met name op 10.01.2011, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde geboren te zijn op "31.12.1995" te "J". Betrokkene werd op 11.01.2011 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ uitte dezelfde dag twijfels aangaande de leeftijd van betrokkene. Op 12.05.2011 liet de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Brussel, Laarbeeklaan 101, te 1090 Brussel teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat men met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan besluiten dat de leeftijd van betrokkene op 12.05.2011 op 21 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.7 jaar en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar. De plaatsing onder de hoede door de Dienst Voogdij van

betrokkene van werd van rechtswege beëindigd op 23.05.2011. Betrokkene kan derhalve niet beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige.

Met betrekking tot de conclusies van het medisch onderzoek waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk ouder is dan achttien jaar en met een redelijke wetenschappelijke zekerheid de leeftijd van betrokkene op 12.05.2011 op 21 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, dient te worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de oprechtheid van betrokkene's verklaringen. Zelfs indien men op 12.05.2011 de standaarddeviatie van 1.7 jaar in het voordeel van betrokkene zou laten spelen, dient te worden vastgesteld dat zelfs dan de leeftijd van betrokkene op 12.05.2011 voorbij de leeftijd van 19 jaar ligt terwijl betrokkene verklaarde slechts 16 jaar oud te zijn. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij correcte en coherente verklaringen aflegt in het kader van zijn asielprocedure. Dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde 16 jaar oud te zijn, terwijl uit het leeftijdsonderzoek van 12.05.2011 blijkt dat deze verklaringen in het geheel niet met de medische vaststellingen overeenkomen, zelfs niet indien de standaarddeviatie van 1.7 jaar in overweging wordt genomen, wijst er dan ook op dat betrokkene bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten die zijn asielaanvraag registreerden, te misleiden. Betrokkene kan bovendien ook geen enkel authentiek identiteitsdocument neerleggen om zijn ware identiteitsgegevens te bewijzen en maakt het aldus de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Rekening houdende met de voorgaande vaststelling kan er dan ook ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van het geheel van de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verblijf in Polen na zijn asielaanvraag daar waarvan betrokkene bovendien evenmin enig concreet bewijs kan voorleggen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij veertien maanden in Polen verbleven zou hebben waarvan zeven maanden in een gesloten centrum waar enkel een tolk Hindu geweest zou zijn en dat hij nadien naar de Afghaanse consul in Polen gebracht zou zijn waar hem gezegd zou zijn dat hij iets moest tekenen en zeggen dat hij in Polen wou blijven zodat hij niet zou teruggestuurd kunnen worden naar Afghanistan en dat hij vervolgens gezegd zou hebben dat hij in Polen wilde blijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs kan aanbrengen. Dit is bovendien op zijn minst weinig aannemelijk te noemen aangezien betrokkene niet enkel in contact is gekomen met de Poolse autoriteiten, veertien maanden in Polen verbleven zou hebben waarvan zeven maanden in een gesloten centrum en bovendien ook nog eens contact zou hebben gehad met de Afghaanse consul in Polen. Dat betrokkene hiervan dan ook niet het minste begin van bewijs van kan aanbrengen is niet aannemelijk en laat vermoeden dat betrokkene bepaalde informatie bewust tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten, hetgeen hij bovendien reeds eerder gedaan heeft bij het opgeven van een geboortedatum die op geen enkel moment in overeenstemming te brengen is met de resultaten uit het leeftijdsonderzoek.

Op basis van het Eurodacverslag van 11.01.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd werd voor betrokkene op 11.05.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. Rekening houdende met de voorgaande vaststelling dat betrokkene ouder is dan 18 jaar is een toepassing van art. 6 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde. De Poolse autoriteiten lieten op 15.06. 2011 weten dit verzoek tot terugname voor betrokkene in te willigen op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient rekening houdende met hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet, bescherming behoeft.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden was om in België asiel aan te vragen en dat hij hier gewoon aankwam en van de smokkelaar moest uitstappen. Betrokkene verklaarde dat hij niet wist dat hij in België was (DVZ, vraag 19).

Bij de vragen naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van het bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij hoofdpijn heeft en een "bobbeltje" aan de zijkant van zijn hals (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze medische motieven, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan of zou kunnen rekenen in Polen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

*Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.
(...)."*

Op 18 juli 2011 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van deze beslissing.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 65 031 van 20 juli 2011 wordt dit beroep verworpen.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 8 september 2011 is overgedragen aan Polen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

In haar nota voert de verwerende partij aan dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is gelet op het bepaalde in artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

Nu verzoeker op 18 juli 2011 reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft gevorderd en deze werd verworpen om andere redenen dan omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, is de huidige opeenvolgende vordering tot schorsing, die verzoeker op 28 juli 2011 heeft ingediend, niet ontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 8 september 2011 werd overgedragen aan Polen. De bestreden beslissing is bijgevolg reeds ten uitvoer gelegd. De vraag rijst naar het belang dat verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gevraagd naar het actueel belang van verzoeker deelt de advocaat van verzoeker ter zitting mee dat zijn cliënt nog steeds getuigt van het rechtens vereiste belang omdat hij niet vrijwillig is vertrokken naar Polen maar daartoe gedwongen werd en omdat hij op 7 september 2011 uitdrukkelijk verzocht heeft om uitstel of opschorting van de overdracht aan Polen, gelet op huidige zitting en gelet op een zitting voor het Hof van Cassatie op 21 september 2011. De advocaat van verzoeker legt in dit verband deze schriftelijke vraag tot uitstel aan de Dienst Vreemdelingenzaken neer.

Gelet op de concrete uiteenzetting ter zake wordt *in casu* aanvaard dat verzoeker nog getuigt van het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"artikel 6 lid 2 Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 (hierna Dublin-II-Verordening);

1. Eerste middel: artikel 6 lid 2 van de Dublin-II-Verordening en ongeldig overnameakkoord.

Principe

Volgens artikel 6 lid 2 van de Dublin-II-Verordening:

"Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voorzover dit in het belang van de minderjarige is.

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend".

Toepassing

Op 11 januari 2011 heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van niet-begeleide minderjarig, zijn asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties ingediend.

Ten onrecht heeft de Minister van Justitie een beslissing op 23 mei 2011 genomen houdend het verval van de plaatsing van verzoeker onder de hoede van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie,

De beslissing van de Minister van Justitie betreft de bepaling van de leeftijd van een persoon, zijnde de staat van persoon van verzoeker met gevolgen voor zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in de zin van artikel 6 EVRM.

De beslissing van de Minister van Justitie is een administratieve beslissing die op heden aangevochten is bij de Raad van State (stuk 2).

Gezien het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Minister van Justitie, heeft de beslissing van de Minister van Justitie geen definitieve kracht.

Meer nog, aan de hand van zijn taskara (stuk 4), stelt Uw Raad vast dat verzoeker steeds minderjarige is, zijnde een niet-begeleide minderjarige zonder gezinslid in België alwaar verzoeker zijn asielaanvraag op 11 januari 2011 ingediend heeft in de zin van artikel 6 lid van de Dublin-II-Verordening.

Dienvolgens is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 6 lid van de Dublin-II-Verordening.

Door de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten terwijl de Belgische Staat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 6 lid van de Dublin-II-Verordening.

Volledigheidshalve voegt verzoeker eraan toe dat de motivering van de bestreden beslissing berust op de beslissing omtrent de leeftijd van verzoeker.

Met andere woorden, is de leeftijd van verzoeker een bepalende informatie in huidig geschil.

De beslissing van, de Minister van Justitie is op heden onderworpen aan het toezicht van de Raad van State.

Tot het arrest van de Raad van Staat, is verzoeker steeds een niet-begeleide minderjarige asielzoeker. Gezien het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Minister van Justitie omtrent de leeftijd van verzoeker, dient Uw Raad de bestreden beslissing te schorsing tot de uitspraak van de Raad van State."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker zich ten onrechte beroept op zijn status van niet-begeleide minderjarige vreemdeling, omdat zijn meerderjarigheid bewezen werd geacht door de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 23 mei 2011. Het louter instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen deze beslissing heeft niet tot gevolg dat deze beslissing niet zou blijven gelden en dat hij in afwachting van een uitspraak als niet-begeleide minderjarige dient te worden beschouwd. Een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Deze procedure heeft evenmin een invloed op de thans ten opzichte van verzoeker genomen beslissing. De verwerende partij wijst erop dat het middel reeds werd besproken in het arrest van de Raad nr. 65 031 van 20 juli 2011 en niet ernstig werd bevonden.

Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat, daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen niet-begeleide minderjarige vreemdeling is, hij uit artikel 6.2 van de Dublin-II-Verordening ten onrechte afleidt dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De verwerende partij wijst erop dat in dit artikel wordt bepaald dat bij ontstentenis van gezinsleden, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend. De verwerende partij wijst erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag heeft ingediend in Polen op 2 december 2009 en dat verzoeker deze vaststelling niet betwist. Op basis van de artikelen 5 en 6 van de Dublin-II-Verordening is de Poolse en niet de Belgische overheid verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. De Poolse autoriteiten stemden op 15 juni 2011 in met de terugname van verzoeker conform artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen en op uitvoerige wijze gemotiveerd.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat met een beslissing van 23 mei 2011 van de FOD Justitie aan verzoeker wordt meegedeeld dat zijn plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege vervalt, gelet op de resultaten van het medisch onderzoek tot leeftijdsbepaling.

Verzoeker doet in wezen gelden dat de bestreden beslissing is gesteund op deze beslissing van 23 mei 2011 en voert aan dat, aangezien deze niet definitief is want aangevochten bij de Raad van State, hij thans nog steeds als niet-begeleide minderjarige moet worden beschouwd.

Verzoeker kan hierin niet worden bijgetreden. Ingevolge het *privilège du préalable* wordt de voormelde beslissing van 23 mei 2011 geacht overeen te stemmen met de wet. Het instellen van een annulatieberoep brengt geen omkering mee van dat vermoeden. Waar verzoeker dus meent te kunnen stellen dat hij moet worden beschouwd als een niet begeleide minderjarige tot aan de uitspraak van de Raad van State, dwaalt hij. Voorts moet worden vastgesteld dat het louter instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft (RvS 14 oktober 2010, nr. 208.130), zodat verzoeker niet met goed gevolg kan aannemelijk maken dat de thans aangevochten beslissing niet rechtsgeldig is omdat de uitkomst van het beroep niet zou zijn afgewacht: aan administratieve bestuurshandelingen kleef immers het voorrecht van ambtshalve tenuitvoerlegging (RvS 21 november 2008, nr. 188.123).

Gelet op het feit dat uit het medisch onderzoek is gebleken dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan worden besloten dat verzoekers leeftijd op datum van 12 mei 2011 kon worden geschat op 21 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, zodat hij alleszins ouder is dan 18 jaar, en er geen elementen voorhanden zijn die toelaten om te oordelen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld doordat zij dit gegeven heeft betrokken bij de beoordeling van het dossier, is niet aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 6, lid 2 van de Dublin-II-verordening.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET